

Proposta pública de l'MDT al si del procés de Vinaròs

Consideracions de l'MDT per a la dinamització del procés de Vinaròs

El temps transcorregut des dels primers contactes (tres anys, d'ençà de les reunions exploratòries inicials) és un període excessivament prolongat per a un procés d'unitat al si de l'esquerra independentista, sobretot si no es fan evidents unes mostres clares d'avançar. Aquesta lentitud objectiva fa pensar en el perill seriós que existeix en aquests moments d'estendre el desànim entre una bona part dels qui s'han interessat pel procés. És, doncs, una obligació dels participants (persones i organitzacions) d'aportar elements de reflexió per tal de dinamitzar-lo.

L'MDT ha analitzat detingudament el procés en què ha estat treballant des del primer moment i ha valorat en diverses ocasions les diferents posicions que s'hi han manifestat. El Comitè Nacional del 13 de juliol del 2002 ha recollit finalment les experiències i les posicions presents - sobretot en els darrers temps - i creu necessari de fer, amb el màxim esperit d'obertura i d'unitat, les aportacions següents:

1. L'MDT considera que el procés de Vinaròs té un capital important de pràctica unitària que convé mantenir i dinamitzar. Segons les nostres valoracions, tot el conjunt de persones i d'organitzacions que treballem al si del procés, podem confluïr (i de fet ja confluïm) en les pràctiques polítiques següents:

- Participant de manera general en les mobilitzacions populars i més concretament en les convocades en l'àmbit polític de l'esquerra independentista.
- Fomentant la xarxa associativa: casals populars o independentistes, associacions sindicals, associacions culturals, ecologistes etc.; organitzacions juvenils etc.
- Estenent i dinamitzant de manera particular les CUP (Candidatures d'Unitat Popular).

- Dinamitzant la formació i debat al si de l'Esquerra Independentista.

L'MDT considera que, com més s'estenguin i es dinamitzin les activitats conjuntes, més es consolidarà el procés ja que, com d'altres organitzacions, sempre ha cregut que la construcció de la unitat ha de partir de la pràctica quotidiana conjunta.

2. L'MDT considera que el procés de Vinaròs necessita, en aquests moments, mostrar de manera clara, als seus seguidors i a l'exterior, que hi ha hagut un cert avanç en les estructures unitàries d'ençà del moment inicial. En aquest sentit pensem que seria molt positiu que, en la situació actual del procés, es reflexessin els avanços que hi ha hagut, en les denominacions dels òrgans unitaris, de manera que el nombre important de persones que encara segueixen amb interès el procés, veiessin materialitzats de manera explícita aquests avanços.

En aquest sentit, proposem que els organismes unitaris de base homogeneïtzin al màxim les seves denominacions; i que es posi un nom explicatiu a la instància unitària general. Un nom que sense anar més enllà de l'estadi de coordinació actual podria mostrar un avanç, podria ser el d'*Assemblea Permanent de l'Esquerra Independentista*. La nostra posició és, doncs, de considerar que les accions unitàries poguessin prendre, a partir de la tardor vinent, una signatura més sòlida que el nom simplement descriptiu i ja històric de "Procés de Vinaròs". La denominació d'"assemblea" ofereix la imatge clara d'un marc ampli i participatiu; i l'adjectiu "permanent" aporta la idea d'una certa solidesa i estabilitat organitzativa que el moviment independentista pensem que avui reclama. Els dos darrers elements emmarquen de manera prou precisa l'àmbit polític del projecte en construcció.

3. L'MDT considera que cal donar una sortida positiva al tema de l'organització unità-

ria de joves. Des del nostre punt de vista, Maulets és l'organització unitària, i d'àmbit nacional, del jovent independentista revolucionari. L'existència d'altres col·lectius de joves (no tots de caire estrictament independentista) d'àmbit local o comarcal, pensem que no invalida pas la nostra asseveració. En qualsevol cas, la nostra posició (i també la nostra pràctica en aquest camp) ens mou a defensar que l'organització de joves (Maulets) ha de posseir una clara autonomia organitzativa, tot i que haurà de compartir uns mateixos principis ideològics i estratègics amb el moviment unitari de l'esquerra independentista.

Els punts de coincidència es podrien plasmar en un document elaborat amb aquest propòsit; i els vincles concrets es podrien materialitzar en una comissió d'enllaç entre la instància general unitària i Maulets. En el marc d'aquesta comissió d'enllaç es podria negociar la integració dels col·lectius de joves locals o comarcals. La clarificació d'aquesta relació és important per tal d'evitar l'estancament o el fracàs que es poden produir, tant per un excés de voluntat de dirigisme damunt l'organització juvenil que podria ofegar la seva dinàmica i la seva expansió; com per un excés de liberalisme que podria portar a la pèrdua de la vinculació política necessària i al desenvolupament de possibles divergències en el futur.

Amb les consideracions d'aquesta proposta, l'MDT no ha volgut fer altra cosa que contribuir a fer fructificar la tasca feta fins avui, tot ajudant a mostrar de manera explícita un avanç clar en diferents dimensions: en els referents polítics, en l'agrupació unitària i en la clarificació interna. Esperem que aquestes aportacions puguin ser preses en consideració per allò que estrictament representen, sense d'altres consideracions que poguessin enterbolir el debat o desvirtuar-ne la intenció.

Després de deu anys de la detenció dels independentistes l'any 1992

Fa deu anys d'un fet molt important, que va afectar moltes persones, que va afectar el conjunt de l'independentisme, però ens hauríem de limitar a un simple record, a fer una celebració nostàlgica, en el sentit que «aleshores sí que anaven bé les coses...», «aleshores sí que hi havia lluitadors ...», etc.

No ens podem quedar amb una celebració nostàlgica, encara que sí que cal que quedi ben clar que el que cal destacar d'aquella època és la gran força de resistència que es va demostrar en aquells moments. La força de resistència va ser molt important; tant que si aquesta resistència no hagués existit, segurament ara no hi hauria independentisme. Si tothom s'hagués plegat a la reinserció que proposava l'Estat espanyol, no s'hauria transmès el missatge de l'independentisme dels anys 80.

Cal, doncs, que a més de recordar els fets del 92, es faci també un esforç per pensar, per pensar quins són els ensenyaments de l'independentisme dels 80 i amb què s'hauria de diferenciar (o amb què es diferencia) de l'independentisme del 2000. Si només recordéssim, només fariem que repetir les mateixes coses que abans, els encerts, però també els mateixos errors.

Deu anys després de la gran operació repressiva contra l'independentisme és, doncs, per sobre de tot una bona ocasió per reflexionar, comparar i procurar millorar.

D'entrada, la primera cosa que em sembla que s'ha de tenir clara és que l'any 1992 representa la fi d'una etapa de l'independentisme. Aquesta afirmació no s'ha d'entendre en el sentit que tot el que es va fer abans de 1992 pugui ser valorat negativament, ni que no en

quedi res. El que hem de tenir clar, però, és que una línia orgànica es va esgotar l'any 1992 (o l'any 1992 i els anys següents): les organitzacions i les persones que van protagonitzar l'independentisme els anys 80 eren unes de determinades; les de finals dels 90 i del 2000 en són unes altres. I aquest és un fet significatiu que ens hem d'esforçar a entendre si no ens volem quedar en la superfície dels fets, si volem donar sentit a la lluita que queda exemplificada amb els fets que comentem.

Ens hem de preguntar: quin paper va fer l'independentisme dels anys 80 i quin paper té (o pensem que hauria de tenir) l'independentisme del 2000?

L'independentisme dels 80 es pot definir com l'etapa infantil de l'independentisme, una primera explosió de voluntat d'alliberament. Resumint, les aportacions de l'independentisme dels 80 serien:

- L'independentisme dels 80 va aportar un esperit i una pràctica de resistència i de denúncia contra l'Estat i contra la situació social. RESISTÈNCIA I DENÚNCIA.
- En segon lloc, MOBILITZACIÓ MILITANT.
- En tercer lloc, ORGANITZACIÓ.

Tenint en compte aquestes aportacions podem dir que aquell independentisme, que es va anar esgotant al llarg dels 90, va aconseguir un cert èxit. Per diferents raons:

- En primer lloc perquè va aconseguir perdurar com a moviment, després d'una repressió duríssima, tot deixant un lle-

gat important. L'onada repressiva del 92 va ser la darre- ra d'una sèrie d'onades repres- sives, que no van impedir que l'independentisme aconseguís fer que el nostre moviment fos una opció política reconeguda entre les classes populars catalanes.

L'independentisme dels 80 va superar diferents barreres: la prohibició dels símbols, prohibició d'eslògans, prohibició de l'expressió pública de les idees. Aquestes conquestes són importantíssimes, més encara en el context polític actual en què l'Estat espanyol pretén fer marxa enrere, una marxa enrere que no haurem de permetre.

- En segon lloc, perquè va estendre el missatge independentista dins la societat catalana. A través d'una dura resistència ha aconseguit que l'objectiu de la independència fos un objectiu considerat possible. Sense l'acció de TL i vinculada a TL l'alternativa independentista no existiria com a tal. Existirien grups nacionalistes més o menys radicals, però segurament ni tan sols es dirien independentistes.

- En tercer lloc, perquè va estendre un esperit de resistència que ha ajudat a estendre actituds de resistència al si de la societat catalana. Sense l'independentisme dels 80, ni les mobilitzacions antiglobalització ni les mobilitzacions de defensa de la terra tindrien la mateixa força social i política.

Justament és aquí on vol pressionar l'Estat espanyol, per acabar de desarmar i desorientar les classes populars,

privant-les de tota perspectiva de futur.

Aquest és el balanç (molt simplificat) dels anys 80. Ara l'enemic no és el mateix (no és el mateix en mètodes i mitjans), ja que és capaç d'un grau de manipulació ideològica i informativa que no tenia aleshores. Les posicions de l'independentisme es podien manifestar amb nitidesa, almenys fins a l'any 1987. Ara els mitjans de propaganda d'aleshores ja no serien suficients.

El repte per als propers anys és treballar per convertir el potencial de l'independentisme dels 80 en un moviment de masses. Hi ha diferents temptatives en aquest sentit, però només ens limitarem a destacar allò que cal considerar essencial per a aquest independentisme del 2000:

- a) Cal recuperar la tasca de lluita ideològica.
- b) Cal que es doti d'instruments polítics i culturals potents.

Cal dir, però, que aquestes necessitats imperioses del nou camí que està emprant l'independentisme no es poden simplificar. No podem esperar aconseguir la independència amb quatre canyes.

Perquè per a fer lluita ideològica cal que es faci un esforç per aclarir les idees, que es tinguin posicions nítides en aspectes fonamentals. Hem de tenir clar per exemple quines són les característiques del sistema polític i econòmic dominant. Si no ho tenim clar no ens podrem enfrontar a les conseqüències de la mundialització (o globalització) amb possibilitats d'incidir-hi positivament; no podrem tampoc situar qüestions bà-

siques com la multiculturalitat i la identitat nacional. Cal que l'independentisme recuperi l'interès per entendre el món d'avui i les formes de poder que hi ha a la nostra societat.

L'altra qüestió en la qual treballen sectors cada cop més amplis de l'independentisme és la construcció d'alternatives polítiques i d'infraestructures.

L'independentisme dels anys 80 va desestimar (potser per falta de temps, per la pressa que tenia per fer-se sentir) el treball pacient de construcció de tot un moviment: les infraestructures eren febles, les decisions sovint precipitades. Ara convindrà que sapiguem comprendre com una lluita digna de respecte també la gent que s'esforça per construir editorials o centres d'estudi, que treballa per crear formes de coordinació o noves organitzacions de lluita popular, que munta plataformes de periodistes, d'estudiants o de professors...

La reflexió central que cal fer potser és aquesta: la nostra funció, ara, no és tant de fer-nos conèixer (com ho era als anys 80), sinó preparar-nos seriosament per la conquesta de la independència. I com a reflexió immediata, veure que això demana una manera més política d'entendre les coses.

Perquè el comportament dels resistents del 92 només té sentit en aquesta perspectiva. El millor homenatge que podem fer als qui van ser perseguits durant tots aquells anys i que van saber resistir en moments tan difícils és treballar a consciència aquesta nova etapa de l'independentisme d'avui.

És una tasca a la qual tots hi som convidats, tots ens hi hem de sentir implicats, penso. La lluita del 92 no sols va ser una lluita digna. Va ser una lluita de resistència, que mirava al futur. Aquesta és potser la seva grandesa, la grandesa d'unes persones que van saber superar la seva experiència individual i mantenir un compromís col·lectiu amb la vista posada en el futur del nostre moviment.

Carles Castellanos

De l'11 de setembre ençà

Un any després de l'atac a les Torres Bessones i a les portes d'una imminent invasió d'Irak, es pot fer un balanç provisional d'algunes de les repercussions d'aquest esdeveniment històric

La reacció nord-americana a l'atac, es a dir, la invasió d'Afganistan i la instal·lació d'un govern titella, ha permès constatar un cop més l'hegemonia mundial dels Estats Units, a la qual ni la UE ni el Japó ni Rússia poden de moment oposar-se. Es tracta d'una hegemonia que es basa en el poder militar d'aquell país, més que no pas en l'econòmic.

Cap al domini global

Ara bé, la invasió d'Afganistan no és un punt i a part per retornar tot seguit a la "normalitat" d'abans de l'11 de setembre. Ans al contrari, cal veure aquesta agressió com una primera fase d'una estratègia econòmic-polític-ideològic-militar global, que té com a objectiu final acabar amb qualsevol grup o col·lectiu que qüestionari obertament la dominació nord-americana, ja sigui el fonamentalisme islàmic, les FARC, la resistència palestina o els moviments anticapitalistes que han sorgit en els darrers anys al centre del sistema mundial. Es tracta de dur a terme definitivament el projecte estratègic de dominació dissenyat en acabar la guerra del Golf i que va ser batejat com a Nou Ordre Mundial,¹ amb la diferència que si bé aleshores es plantejava aquest «nou ordre» com l'adveniment d'una etapa de pau, prosperitat, democràcia i llibertat, ara s'abandona aquesta retòrica mistificadora per una de més agressiva i bel·licosa, basada en un maniqueisme religiós (el bé contra el mal) i que recorda els moments més àlgids de la Guerra Freda.

Per a aquesta finalitat, es crea i s'amplifica una suposada amenaça "terrorista" global, en la qual s'inclouen moviments, països i ideologies que no tenen res a veure els uns amb els altres, però que tenen en comú la insubmissió al poder imperial. Aquesta pretesa amenaça justifica que es parli d'una "guerra llarga i sense límits" (i potser permanent) que, al seu torn,

legitimarà una sèrie d'agressions nord-americanes contra aquells països i moviments, les quals es duran a terme sense tenir en compte el dret internacional i els drets humans. Aquests són alguns dels trets del rearmament ideològic que alguns i algunes analistes i ideòlegs/gues van demanar l'endemà de l'11 de setembre.

Des del punt de vista econòmic, i enmig d'una recessió econòmica, el gran beneficiat directe d'aquesta ofensiva imperialista és, no cal dir-ho, el complex industrial-militar, el qual ja va influir en l'elecció de Bush, que al seu programa electoral preveia el relançament de l'escut antimíssils. Ara la perspectiva de nous conflictes bèl·lics no fa sinó augmentar les expectatives de beneficis d'aquest complex. De moment, la cambra de Representants del Congrés dels Estats Units ja ha aprovat un pressupost que preveu l'augment més espectacular de la despesa militar des del mandat de Reagan.

Des del punt de vista geoestratègic, aquesta ofensiva imperial es concentrarà sobretot a l'Àsia, tot i que tindrà fronts oberts a Amèrica Llatina, especialment a Colòmbia i Veneçuela. Amb la invasió d'Afganistan, els Estats Units han aconseguit tant controlar de moment una zona tradicionalment convulsa com establir bases militars a les exrepúbliques soviètiques de l'Àsia central, una zona clau des del punt de vista econòmic ja que conté una de les reserves més importants de petroli i gas, les quals estan pràcticament per explotar. D'aquesta manera, serà factible la construcció de l'oleoducte que durant el règim dels talibans s'havia projectat perquè anés des del Turkmenistan fins al Pakistan, tot travessant Afganistan, projecte en el qual estava interessat l'empresa nord-americana Unocal i que s'havia anat ajornant a causa de la inestabilitat de la zona. A més, i aquest fet cal considerar-lo decisiu per a la hegemonia global, aquestes reserves estaran controlades pels nord-americans, en detriment de Rússia o la Xina.

Si s'acompleix l'agressió i ocupació de l'Irak, el domini nord-americà a la regió serà indiscutible, fet que constituirà un repte per a la Xina i, en menor mesura, per a Rússia. D'altra banda, Iran es veurà envoltada per

¹ Els i les qui s'havien cregut la ideologia mistificadora que acompanyava les proclames d'instauració d'un Nou Ordre Mundial van poder conèixer aviat les intencions reals que s'hi amagaven. Un funcionari va filtrar al *New York Times* el document secret del Departament de Defensa "Defense Planning Guidance for Fiscal Year 1994-1999", en el qual es plantejava que l'objectiu estratègic fonamental dels EUA era el manteniment i la consolidació de la seva hegemonia arreu del planeta, raó per la qual calia evitar que d'altres "competidors" (Unió Europea, per exemple) poguessin qüestionar-la.

països controlats pels Estats Units, amb l'amenaça constant de ser envaït.

Adéu al dret garantista

La nova estratègia dels Estats Units no només ha afectat i afectarà dramàticament els i les habitants dels països que l'imperi ha col·locat en la seva diana, sinó que també ha tingut repercussions molt negatives en els ja migrats drets i les llibertats de les i els ciutadans i ciutadanes del Estat Units i dels països desenvolupats en general. Els executius d'aquests països han aprofitat la histèria generada per l'atac per introduir una sèrie de mesures característiques dels estats d'excepció. En alguns casos, especialment a Europa, aquestes noves lleis s'afegeixen a les anomenades lleis "antiterroristes", que des dels finals dels setanta han anat soccavant les suposades garanties l'Estat de dret, si més no per a importants sectors de la ciutadania.

Sota l'excusa del "terrorisme", s'ha produït una deriva cap al reforçament dels executius i dels aparells policials i els serveis secrets, en detriment de l'aparell judicial, que esdevé un apèndix de l'executiu.

Als EUA, l'anomenada Act Patriot, que va entrar en vigor el passat mes d'octubre, legalitzava la detenció indefinida sense càrrecs, la incomunicació *sine die* dels detinguts, als quals se'ls nega l'assistència jurídica, el control de les comunicacions i de les dades personals sense autorització judicial, etc. El passat 15 d'agost l'organització de drets humans Human Rights Watch donava a conèixer un informe de 95 pàgines en què denunciava les reiterades i constants violacions dels drets més elementals que han

patit més d'un miler de detinguts. En concret s'hi afirmava que 1.200 persones havien estat detingudes i empresonades en secret sense càrrecs, situació que ha permès que fossin torturats i coaccionats. La majoria d'aquests detinguts ho havien estat perquè havien "infringit" les lleis d'immigració, la qual cosa revela també un altre tret característic de totes aquestes mesures repressives: el seu caràcter xenofòbic.

Cal remarcar també la situació dels 598 internats a Guantánamo (empresonats de resultes de l'agressió a Afganistan), als quals no se'ls estan aplicant les convencions de Ginebra per als presoners de guerra. Davant d'una situació d'humiliació, degradació i tortura física i psicològica permanents, no resulta gens estrany que alguns d'aquests presoners s'hagin intentat suïcidar. La situació dels presoners de Guantánamo evidencia que, en darrer terme, les anomenades democràcies liberals poden ser tan salvatges i tan poc respectuoses dels drets humans com el fonamentalisme islàmic que diuen combatre.

Pel que fa a Europa, al si de la UE s'ha "avançat" en la construcció de l'espai repressiu europeu (anomenat eufemísticament espai judicial europeu), el qual s'ha plasmat essencialment en l'eurordre, en el control de les comunicacions i en la centralització de la informació que genera aquest control. Especialment greu és l'eurordre, un mandat europeu d'arrest i extradició que es preveu que entri en vigor en alguns països l'any vinent i que permetrà que els i les qui siguin detinguts en un determinat país de la UE per la seva presumpta relació amb la violència política siguin lliurats immediatament a la

polícia del país que els reclami. O dit altrament, aquesta ordre de recerca i captura servirà perquè els cossos policials de països com l'Estat espanyol torturin a cor què vols aquests/es detinguts/des, una pràctica en la qual són veritables *especialistes*.

Dos estats de la UE, Gran Bretanya i l'Estat espanyol, s'han destacat a l'hora de convertir els drets i llibertats en paper mullat. El primer ha recuperat l'internament indefinit sense judici i centenars de persones han estat detingudes i incomunicades sense cap càrrec. El segon ha aprofitat la conjuntura i ha continuat l'estratègia repressiva iniciada el maig de 1998 contra l'esquerra abertzale, tal com ho palesen l'aprovació de la Llei de Partit i la suspensió de les activitats de Batasuna.

Se'n sortiran?

Evidentment, el nou projecte estratègic de l'imperialisme nord-americà trobarà dos esculls fonamentals: d'una banda, les contradiccions internes que dintre el sistema capitalista, i en la classe dominant nord-americana, pot provocar la pretensió de basar la recuperació econòmica en la guerra, tot i que la història dels Estats Units ja ha donat mostres de saber "aprofitar" aquestes conjuntures; d'altra banda, i potser serà més decisiu, aquest projecte imperial xocarà amb la resistència que oposin els i les oprimides del món. No cal oblidar que ha estat precisament aquesta resistència la que ha provocat que a partir de la segona meitat dels noranta esclatés a trossos la il·lusió neoliberal i el «món feliç» que prometia Nou Ordre Mundial dissenyat després de la Guerra del Golf.

A través de l'adreça electrònica, mdt@estelnet.com, podeu sol·licitar la versió electrònica de *La Veu* i la publicació dedicada a tractar temàtiques de fons *Estelada Roja*, editada per l'MDT.

Desitjaria col·laborar en l'edició de **La Veu** del Moviment de Defensa de la Terra amb una aportació de:

☐ 7,5 euros ☐ 12 euros ☐ 30 euros

Nom Cognoms Telèfon

Adreça Població DP:

Entitat d'estalvis

Entitat Oficina DC: Compte

Signatura:

